

פקודת סימני מסחר [נוסח חדש]

גלית הבינה את המצב ובקור רוח חשבה על רעיון: היא
את המוצרים שלה ליפיים ולמיוחדים יותר מאלה של דלית
כל כוסות הלימונדה יהיה כתוב שמה ועל עטיפות הכריכים
מדבקות זהות. כך יוכלו הקונים לזהות את מוצריה הא
בעוד שהמוצרים של דלית יהיו פשוטים וסתמיים. היא
לעצמה "סימן מסחר", בדיוק כפי שנוהגות חברות גדול
קוקה קולה, דיסני, עלית, אוסם וכד'. על המדבקה של
"טעמי גלית", שכן גלית נזהרה שלא יאשימו אותה בגניבה
"גלית" מהממתקים העגולים שכולנו מכירים.

גלית רצתה להרוויח מעט כסף שיאפשר לה לרכוש לעצמה
אופניים חדשים. לכן, עלה בה רעיון: לפתוח מזנון קטן בבית
הספר שבו תמכור לתלמידים משקה לימונדה וכריכים מעשה
ידיה. אחרי שפתחה את המזנון הקטן, אנשים רבים קנו אצלה את
מוצריה והיא הצליחה הרבה מעל למצופה.

דלית ראתה את גלית מצליחה כה יפה בעסקי המזנון, והחליטה
לפתוח מזנון משלה. גם במזנון זה מכרה דלית לימונדה וכריכים
מעשה ידיה. שני המזנונים נראו דומים, המחירים היו זהים,
והמזנון של דלית פגע בהצלחת עסקיה של גלית, כי פחות
אנשים באו אליה.



החזרה לעצמה את הכינוי ועיצבה בעזרת חברתה הלית את הלכה גלית למשרד רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המימון שירשמו את סימן המסחר שלה בפנקס המיוחד לרשום שאותו מנהלת המדינה. בקשתה תגרום לכך שהיא ילדה המורשית להשתמש בכינוי ובעיצוב המיוחדים לה.

החלטת הבקשה, היה עליה לציין מה סוג הסחורה שהיא ילדה לאנשים - איזה סוג של מוצרים. בפקודת סימני המסחר יש לציין סוג של סחורה מספר אחר. למשל, הכריכים של גלית נכללים בסוג מס' 30 - דברי מאפה. לכן, בתחום של סוג מס' 30 יהיה רשום הסימן "טעמי גלית". אותו סימן היא ביקשה גם לרשום בתחום המשקאות, שנמצא במספר אחר. אם היו לה סוגים נוספים של מוצרים היא היתה יכולה לבקש לרשום את הסימן שלה גם בקבוצות של מספרים אחרות.

את בקשתה של גלית בוחנים הפקידים במשרד סימני המסחר- ובדוקים אם אין בו בעיות. במקרה של "טעמי גלית" שתי בקשותיה אושרו ונרשמו בפנקס סימני המסחר. גלית החלה בייצור המדבקות המיוחדות שיופיעו על המשקאות ועל הכריכים שלה. אחרי שאנשים הבינו שהמוצרים של גלית שונים מאלה של דלית, ושבעצם דלית העתיקה מגלית ופגעה בה, הם החלו לחזור לקנות רק אצל גלית. דלית ראתה זאת, וניגשה גם היא למשרד סימני המסחר וביקשה שהמשקאות והכריכים שלה יירשמו בשם "טעמי דלית". את העיצוב שעיצבה דלית היא ראתה על גבי כוס חד פעמית שהושלכה מול המזנון שלה. היא העתיקה את העיצוב, אבל החליפה את ה-ג' ב-ד'. ילדה עצלה!

למרות מזימותיה של דלית, ראו אנשי משרד סימני המסחר את הדמיון הרב שבין הסימן "טעמי דלית" לבין הסימן "טעמי גלית" המקורי, ולא אישרו אף לא אחת מבקשותיה של דלית. זאת, משום שהדמיון עלול להטעות את ציבור הקונים.

דלית כעסה והחליטה לאמץ שינוי קטן: היא השאירה את השם "טעמי דלית" והוסיפה לעיצוב שלה את דגל ישראל. גם בקשתה זו של דלית לא אושרה, כי אסור להוסיף לסימן המסחר סמל של המדינה, של מוסד ממוסדותיה או של מדינה אחרת. ברוב זעמה, החליטה דלית לעשות שינוי אחר בסימן המסחר שלה, אשר לבטח יהפוך אותו למיוחד ובולט: היא הוסיפה לעיצוב "טעמי דלית" את סימן צלב הקרס של הנאצים. כמובן, גם בקשתה זו

עו"ד ארז הרכבי

של דלית נפסלה, כי הסמל עלול לפגוע ברגשות הציבור. בצר לה, החליטה דלית לעשות ניסיון אחרון: להוסיף ל-"טעמי דלית" את המילים "לאניני טעם". גם בקשתה האחרונה של דלית נפסלה, כי היא יוצרת תחרות שאינה הוגנת בין מוצריה לבין המוצרים של גלית.

אם דלית היתה פחות עצלנית, היא היתה מגלה שיש סימני מסחר מוצלחים בחו"ל שאינם רשומים בישראל, וניתן להעתיק אותם והפוך אותם לסימניה שלה, אם הם אינם רשומים עדיין בפנקס הסימנים הישראלי.

עברו שלושה חודשים מאז שהסימן "טעמי גלית" נרשם בפנקס סימני המסחר, ודלית חשבה על רעיון אחר: היא תערער על בקשת גלית לפני רשם הפטנטים, וכך יבטלו את הסימן שנרשם. אבל דלית כל כך עצלה, והיא חיכתה יותר מדי זמן. עברו שלושת החודשים בהם יכלה להתלונן, וגלית קיבלה תעודה רשמית שהסימן הוא שלה. בתעודה נרשם התאריך שבו היא הגישה את הבקשה להירשם בפנקס סימני המסחר.

אם דלית היתה מגישה את הסימן "טעמי דלית" באותו זמן עם גלית - היה רשם הפטנטים יכול לנסות ולבחון למי מהן מגיע לרשום את סימן המסחר. תוקף הסימן של גלית הוא לעשר שנים, וכל עשר שנים גלית רשאית לשלם אגרה (כסף) כדי להאריך את תוקפו. אם גלית היתה רושמת את הסימן שלה בפנקס ולא משתמשת בו במשך שלוש שנים, היתה דלית יכולה להתלונן על כך ואולי לקבל את הסימן לעצמה.

אבל לא כך היו הדברים. גלית יכלה לעשות בסימן כרצונה: היא היתה רשאית גם לתת לדלית אישור להשתמש בסימן שלה ולפתוח מזנון מעבר לכביש. אך כשדלית גנבה את הסימן של גלית, וגלית גילתה זאת - היא הגישה בקשה לבית המשפט לתת צו לדלית להפסיק להשתמש בסימן. גניבת סימן המסחר של גלית היא עבירה פלילית, אבל גלית ויתרה לדלית על העניין ורק ביקשה ממנה שתפסיק לעשות שטויות.

ואכן, דלית הפסיקה לעשות שטויות: היא גילתה שלפי הפקודה מותר לה להשתמש בתום לב בשמה האמיתי - "דלית" - למוצריה, גם אם הם דומים לאלה של גלית, וגלית אינה יכולה להתלונן על זה. אין שום מוצר אחר בפנקס שקוראים לו "דלית", ולכן סוף-סוף גם דלית קיבלה סימן מסחר משלה, וכולם נהנו מהלימונדה ומהכריכים המעולים של הבנות המוכשרות.